

min Hensigt, at Loven skulde gøres saa tydelig, at der ikke kunde være Tvivl paa noget Punkt, men det er ikke hensigtsmæssigt, forekommer det mig, at tage en Diskussion op om Realiteten af dette Spørgsmaal, som i Virkeligheden er afgjort. Det, der skal afgøres her, er rent underordnede mindre Spørgsmaal. Af Hensyn til Administrationen har jeg fundet det heldigt at fremsætte Lovforslaget, saaledes at man kunde svare paa de forskellige Henvendelser, man har faaet.

Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds gjordé opmærksom paa, at man gik ud fra — og det er jeg ogsaa gaaet ud fra —, at naar først Loven af 20. Marts var vedtaget, vilde begge Parter kunne enes om at ordne dette Forhold paa en rimelig Maade. Det var først, efter at disse forskellige Henvendelser fra Yderne er kommet til Ministeriet, at jeg tog under Overvejelse, om det ikke var rigtigt, at Rigsdagen fik Lejlighed til at vedtage Regler, hvorefter Loven kunde føres ud i Livet. Det er det, der sker. Jeg haaber ogsaa, at det skal lykkes at faa Lovforslaget gennemført saa hurtigt som paa nogen Maade muligt. Efter Udtalelserne af de 3 Ordførere nærer jeg heller ikke Tvivl om, at den Udvalgsbehandling, det vil faa, vil blive ret kortvarig.

Dalsgaard: Paa det nuværende Tidspunkt skal jeg indskrænke mig til et Par Ord. Jeg vil takke den højtærede Landbrugsminister for hans imødekommende Svar paa forskellige af de Henstillinger, jeg havde fremsat, specielt hans Svar paa det Spørgsmaal, jeg rettede til den højtærede Minister om, hvordan Afgiften for 1918 skulde betales, naar den var opsagt inden Udgangen af 1918 til Afløsning. Den højtærede Minister udtalte, saa vidt jeg opfattede, at saa skulde den betales med 4½ pCt. af Afløsningssummen. Jeg har ogsaa nærmest forstaaet Loven saaledes; men jeg syntes, det var lidt utydeligt, og det var, som jeg bemærkede første Gang, jeg havde Ordet, et Spørgsmaal, der ikke var helt uden Betydning. Det kunde nemlig dreje sig om en Ottendedel eller maaske lidt mere af den aarlige Afgifts Beløb. Denne Opfattelse af Loven vil altsaa føre til, at adskillige for 1918 kommer til at betale Afgiften med en Ottendedel mere, end de ellers vilde komme til; men det er jo kun en Konsekvens af den Bestemmelse, der i det hele er truffet, at i Tiden mellem Opsigelsen og Afløsningen skal der svares 4½ pCt. af Afløsningssummen, og der er for saa vidt intet at sige dertil. Maa jeg dog ogsaa gøre et Par Bemærk-

ninger til det ærede 4de landstingsvalgte Medlem (Rottbøll). Det ærede Medlem drog den Slutning, at naar jeg var udset til Ordfører for mit Parti ved denne Sags første Behandling, vidnede det om, at der ikke var megen Velvillie for Sagen i vort Parti. Der er allerede fra mit Partis Side protesteret mod den Slutning, men jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at den Slutning hviler paa et meget urigtigt Grundlag. Det eneste, jeg i Fjor kritiserede med Hensyn til Loven om Arvefæsteafgifters Afløsning, var, at Erstatningen var sat for lav. Men til Slut blev Erstatningen jo forhøjet med ca. $\frac{1}{5}$ i Folketinget. Den blev endog forhøjet mere, end hvad jeg havde antydnet, at jeg kunde finde rimeligt. Den blev forhøjet saa meget, at jeg ingenlunde havde de Betæneligheder ved at stemme for Loven, som jeg havde, da den forelaa til tredje Behandling i Landstinget. Det viste sig altsaa, og har ogsaa vist sig i Dag, at vi alle til Slut var enige om, at Erstatningen, som den blev foreslaaet i Fjor, var for lille og burde forhøjes. Den blev, som sagt, endog forhøjet i Folketinget, nærmest lidt mere, end jeg havde ment var nødvendigt, men ikke saa meget, at jeg fandt Anledning til at protestere derimod.

Om det nu er fuld Erstatning, der gives — det ærede 2det langstingsvalgte Medlem (Godskesen) har bestridt det —, ja, det er jo en Skønssag. Jeg skal derom kun sige, at ingen ved, hvordan Kapitelstaksterne vil blive i Fremtiden, men der er vist ingen, der tror, at de vil blive paa den Højde, de er nu, og det skulde være mærkeligt, om de ikke kom ned paa det gamle Niveau igen, maaske endda under. Derfor tror jeg godt, det kan hævdes, at det er fuld Erstatning, der nu gives Afgiftsnyderne. Man maa nemlig ikke overse, at efter den Rente, der nu kan faas af Penge, skulde man ikke, naar der skal foretages Udbetaling, kapitalisere med 25, men kun med 20, for 5 pCt.s Rente er nærmest det, der kan faas, men efter Lovforslaget skal den aarlige Ydelse kapitaliseres med 25, og det er jo en meget stor Favør for Nyderne. Som sagt, jeg tror, det kan hævdes med Rette, at det er fuld Erstatning, der bydes. Hvis jeg ikke troede det, vilde jeg ikke have stemt for Lovforslaget, men det gjorde jeg i Fjor, og det vil jeg gøre igen i Aar.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.